

BAKOS Gyöngyi

DELTATOR KOLAT

(Duna)

Beleköp a vízbe, és azt mondja, számoljuk ki, hány nap alatt fog Pestre érni. A köpés. Hirtelen fogalmam sincs, hogyan kéne kiszámolni, mi lehet a víz sebessége, majdnem megbuktam fizikából. Végül nem buktam meg, jártam korrepetálásra, de emlékszem, beírta a tanár az ellenőrzőmbe, hogy kedves szülők, gyermekük gyengén áll fizikából, korrepetálásra szorul. Nem lepődött meg az anyám. Végül előadást tartottam a mikrohullámú sütő káros hatásairól, kaptam egy kisötöst, utána Röntgen életéről, arra is kaptam egy kisötöst. A többire nem emlékszem. Valószínű, hogy három kisötös után lett egy nagyötös, így nem buktam meg. Nem hiszem, hogy ne értettem volna a fizikát, el se jutottam odáig, hogy értem vagy nem, kívül maradtam. Most lehet, hogy érdekelne. A köpésére gondolok, ahogy úszik a vízzel, milyen lenne követni. A dinnyehéj jut eszembe, most a köpés a dinnyehéj.

(Perzsa-öböl)

Ha villámlik, elkezdek számolni, amíg nem hallok a dörrenést. Ahányat számoltál, annyi kilométerre van a vihar, mindig így magyarázza a nagymamám. Félek a villámlástól, attól, hogy belecsap a házunkba. Nagymama szerint a villám a magas dolgokba csap, a mi házunk nem magas. A templom sokkal magasabb. Katolikus templom, voltunk ott az iskolával karácsonyi misén. Nem vagyok megkeresztelve. A templom mellett játszótér, szeretek hintázní. Az első szerelmemmel ott csókolóztunk először. A hintában ülök, lehajol, és bedugja a nyelvét a számba. Nem találok izgalmasnak. Másra számítottam. Most Dubajban él, és vegetáriánus lett. Aki nincs megkeresztelve, az pogány.

(Tisza)

Keleti pályaudvar. Nyolc éve nem voltam itt. Régen minden pénteken innen utaztam Miskolc felé. Miskolc, *Tiszai pu.*, ez egy Kispál és a Borz-szám. Nem Miskolcra mentem, csak Miskolc felé, most pedig nyugatra. Felszáll egy ázsiai nő, megkérdezi, hogy Bécs felé megy-e a vonat. *This train.* Kis nejlonzacsókba csomagolt magvakat vesz elő. Olyan nejlonzacsó, ami lezárható. Tasakokban magvak, meg egy doboz szeder. Felém nyújtja. Valami olyasmit mond, hogy hm? Kérdezi, kicsit nyög hozzá. Közben mosolyog, szinte természetellenesen szélesre nyitja a száját. Nem lehet így mosolyogni. Megköszönöm, és nem kérek. *No, thank you.* Áfonya inkább, nem szeder, olyan, mint a szőlő. *Cranberry*, azt hiszem. A tasakban lévő kesudiót megkívánom, azzal nem kínál meg.

(Szajna)

Melyiket vegyem, kérdezem tőle, de rám se figyel. A bakelitek között válogat, nem érdekli a hűtőmágnés. A jobb kezemben fekete-fehér Eiffel-torony, a balban világító Eiffel-torony. Azt mondja, ha már muszáj választani, akkor mindenképp a fekete-fehér. Felemel egy lemezt, kérdezi, hogy ismerem-e. A borítón fiatalember, nem létező színű zakóban, táncdalénekes lehet. Mondom, hogy nem. Az a baj, hogy tippem sincs. Söhajt egyet és visszateszi a lemezt. Mit hallgattál tizenöt évesen, kérdezi. Hirtelen nem tudok mit mondani. Nézegetem a két mágnest, nem tudok dönteni. A fekete-fehér a jobb, de elbizonytalanodom, hogy egyáltalán Eiffel-tornyos legyen-e. Mellé állok, én is a lemezeket nézem, szinte egyiket sem ismerem. Azt mondja, annak a pasinak a sírját láttuk a temetőben, a táncdalénekesét, mutatta nekem akkor is, de nem figyeltem. Most sem jut eszembe a neve, a zakó színére emlékszem. Nem tudok dönteni a hűtőmágnésnek között, megveszem mindkettőt. Ha kettőt vesz, választhat egy harmadikat ingyen, mondja az eladó. Visszafordulok a pénztártól, még mindig a bakelitnél áll, mondom neki, hogy választhatunk egy harmadikat. Rám se néz, hümmög. Körülbelül húsz percig forgatom az állványt, egyik se tetszik igazán. Leveszek egyet, unalmas. Visszateszem. Otthagyja a bakeliteket, mellém áll, sürget, hogy menjünk már. Vegyek még egy fekete-fehéret és akkor azt adjam ajándékba? Kendőt akartam ajándékba, rajta van a párizsi metróterkép, szerintem nagyon szép, de van kistükör is, annak örülnének a lányok, Eiffel-tornyos kistükör, nézd, van retró meg modern. Nem tudok dönteni. Hűtőmágnés akkor is kell, mert egyet ingyen elvihetünk. Éhes vagyok, mondja, majd nézünk máshol mágnest, lesz még időnk holnap. Te nem veszel hűtőmágnest?, kérdezem. Tudom, mit fog mondani, azt, hogy borzalmas dolog a hűtőmágnés, vegyünk inkább Piaf-lemezeket. Pontosan ezt mondja, hogy borzalmas dolog a hűtőmágnés. És mosolyog, mikor azt mondja, borzalmas. Miért borzalmas? Mert felesleges? Utálok benne, hogy nem csinál soha felesleges dolgokat, nem kell mindig mindennek értelmet találni. De a tükör az jó, az nem értelmetlen? Az nem, az hasznos, mondja. Az órámra nézek, negyven perce vagyunk itt, kezd melegem lenni, és én is éhes vagyok, miért nem tudok már dönteni. Fizetek, kapok ingyen szatyrot, rajta a párizsi metróterkép, lenyűgöz az egész. Négy éve mindennap látom a hűtőre tapadt fekete-fehér Eiffel-tornyot, rá gondolok, nem igaz, hogy felesleges.

(Miesenbach)

Rammstein szól, mikor elvesztettem a szüzességem. Till Lindemann üvöltött a hangfalakból, hallották a szomszédok is. Mellettünk, alattunk. Két utcával arrébb. Till Lindemann a Rammstein énekese. A Ramstein pedig egy város Németországban, egy m-mel. *A Mutter* című albumuk ment egész éjszaka, az ötödik szám rajta a *Bang Bang*. Nem ez a címe, hogy *Bang Bang*, hanem *Feuer Frei!*, de nem tudom megjegyezni. Pedig folyékonyan beszélek németül. Értem a dalok szövegét, de nem figyelek. Érteném, ha akarnám. Nem akarom. Meg vagyok baszva, életemben először. Meg van baszva a testem, az agyam. Till Lindemann meg behatol a fülembé, a bőröm alá. Úgy alszunk el, hogy meg vagyok baszva, és üvölt Till Lindemann a hangfalakból.

(Atlanti)

Elöttem áll a buszon, ott fogok leszállni, ahol ő. Minden reggel látom. A fenekét nézem a nadrágon keresztül. Hogy máshogy nézném, mint nadrágon keresztül. Érdekel. A farkára gondolok, hogy mekkora lehet. Mitől függ, hogy mekkora, semmiből nem lehet kikövetkeztetni. Hat év múlva ilyenkor együtt fekszünk az Atlanti-óceán partján. Most se tudom, hogy milyen a farka, a nyelve, akkor minek volt ez az egész. Együtt fekszünk, vagy inkább csak egymás mellett. Kicsit meg van hívva, most látom először félmeztelenül, napozunk. Mosolyog. Szerelmes vagyok, azt hiszem. Két hónap múlva meggyűlölöm. Soha többé nem beszélünk. Elképzelem, hogy egyszer New Yorkban találkozunk, véletlenül. Igazából ő gyűlölt meg, nevetségesnek tart. Nem is őt gyűlölöm, hanem azt, hogy nevetségessé tettem magam.

(Fekete-tenger)

Mester szerint én egy süllő vagyok, a halak királynője. Gyakran fog süllőt, mutatja a képet a telefonján, hétvégén is pecázott, ezt fogta. Ez egy süllő. Ilyen vagyok ezek szerint. Egyáltalán nem érdekel a pecázás, a halak sem, de örülök, hogy királynő vagyok. Azt mondja, hogy isteni a húsa. A süllőről az jut eszembe, hogy sellő. Beszél valami vizáról, ami nem tudom, hány éve eltűnt a Dunából. Miért tűnt el? Megkérdezem, de nem igazán érdekel. Nem érdekel a válasz, de mégis figyelek, figyelem, amit mond, ahogy mondja. Nem tudnak felvándorolni a Fekete-tengerből a romániai Vaskapu erőmű miatt. Amúgy csak ívni úsztak fel a Dunába, alapvetően a tengerben élnek. Amióta az erőmű elzárja az útjukat, nem tudnak jönni. Régen felúsztak a Szigetközig, az egész életüket ingázással töltötték, ezért gyakoriak voltak a Dunában egész évben. De már nincsenek. Sose hallottam olyan halról, hogy viza. Vízafogó, van ilyen kerület. Illetve egy kerület része. Nem tudom, mit gondoltam eddig, hogy mi az a viza, és miért fogják. Nem szoktunk elgondolkodni szavak értelmén. Pár éve mégis felúszott a Dunán egy példány, egészen Pestig. Mester úgy mesél a vizáról, hogy érzem, különleges. Viza akarok lenni, nem süllő. Elképzelem a Mestert, ahogy hajnalban a Duna-parton pecázik. Kicsit irigylem, néha igénylem a csöndet. Hajnalban mindig csönd van. Mester a legjobb csocsójátékos, ezért Mester a neve, tud olyat, hogy sapka meg brazil. Ezek csocsótrükkök. Nem tudok csocsózni, egyszerűen nem megy, aki velem van egy csapatban, az veszít. Rengeteg csocsómeccsen veszek részt mégis mint néző, mert mindig ott a legjobb a buli. Mester azt mondja, hogy megtaníthat csocsózni, mondom, hogy biztos, hogy nem. Alkalmatlan vagyok rá. Mikor először találkoztunk, aznap épp húszéves voltam, egy üveg pezsgőt kaptam tőle ajándékba, bemutatkozott, van igazi neve is, szinte alig jut eszembe, hogy ő egy Bálint.

(Adria)

Most találkozunk először. A csomagtartóba pakolom a táskámat. Kérdezi, hogy akarok-e félúton vezetni. Mondom, hogy nem. Lejárt a jogosítványom. Nem csináltatod meg? Nem akarok soha többé vezetni, válaszolom, és beülök az anyósülésre. Arra gondolok, hogy amikor kinyitom az ablakot a szobában, a tengert fogom látni. Nem beszélünk eddig erről, hogy hova néz a szoba. De a tengert fogom látni, azt a pillanatot képzelem el, ahogy nyílik az ablak, és én életben vagyok. Tegnap este is erre gondoltam, ahogy kattan az ablakkilincs. Több hete ez az utolsó kép elalvás előtt. Gondoltam arra is, hogy ül mellettem a kocsiban valaki, akit sose láttam előttem. Nem akarok beszélgetni. Csak az ablakot szeretném már kinyitni. Nem vagy rosszul a kocsiban?, kérdezi. Nem, felelem. Zenét hallgatok, becsukom a szemem. Azt a koncertfelvételt hallgatom, ahol a végén beleköhög valaki a zongoraszólóba.